

n. s. čís. 11.079) se týká případu, kde jednatel podepsal směnku za existující společnost, rozhodnutí Adler-Clemens čís. 1956 vyslovuje, že se právní poměr členů nezapsaného společenstva posuzuje podle § 1175 obč. zák., v rozhodnutí sb. n. s. čís. 4605 nejde o společenstvo nezapsané do společenstevního rejstříku, rozhodnutí čís. sb. n. s. 2309 předpokládá, že společenstvo do rejstříku zapsané dodatečně schválilo jednání, jež bylo za ně předsevzato dříve, než bylo zapsáno do rejstříku.

Čís. 11912.

Do usnesení vrchního soudu, jímž byla z důvodů vhodnosti (§ 31 j. n.) povolena delegace okresního soudu pozůstalostního i pro sepsání inventáře a odhadu nemovitostí, stížených svěrenskou substitucí a ležících v obvodu jiného okresního soudu — není oprávněn k rekursu notář v sídle tohoto okresního soudu.

(Rozh. ze dne 22. září 1932, R II 380/32.)

Vrchní soud povolil k návrhu dvou bratří a sestry zůstavitele z důvodů vhodnosti (§ 31 j. n.) delegaci okresního soudu pozůstalostního (§ 105 j. n. v doslovu čl. II. čís. 4 zák. čís. 130/1930 Sb. z. a n.) také pro sepsání inventáře a odhadu nemovitostí, stížených svěrenskou substitucí a ležících v obvodu jiného okresního soudu (§ 117 j. n. v doslovu § 58 (1) zák. čís. 100/1931 Sb. z. a n.). Rekurs notáře v sídle okresního soudu rei sitae **N e j v y š š í s o u d** odmítl.

D ů v o d y:

Netřeba se obíratí otázkou, zda byl rekurs podán včas (§ 36 zák. o nesp. ř.), neboť stěžovatel není vůbec k tomuto rekursu oprávněn, takže rekurs musil býti odmítnut již z tohoto důvodu. Oprávnění k rekursu jest upraveno v § 37 zák. o nesp. ř. Z důvodů tam uvedených může přijíti v úvahu jen první věta, kde se praví, že k rekursu jest oprávněn účastník, který se pokládá za zkrácena usnesením. Kdo jest účastníkem (jenž by také musil býti slyšen pod následky zmatečnosti (§ 41/2 g) zák. o nesp. ř.), ustanovuje § 6 zák. o nesp. ř., který uvádí, že účastníkem je, kdo může býti rozhodnutím soudu ve svých právech přímo dotčen, nebo kdo uplatňuje právní zájem, by soud učinil nějaké rozhodnutí. Jest tedy zkoumati, zda stěžovatel jest takovou osobou. Na tuto otázku jest dáti — jak již řečeno — odpověď zápornou. Pojem účastníka vyžaduje hmotněprávní poměr určité osoby ku předmětu řízení, jehož výsledkem mohou býti její práva dotčena, a to přímo dotčena (srov. důvodovou zprávu k vládnímu návrhu). Notář nemá soukromoprávní nárok, by mu byly svěřeny úkony projednání pozůstalosti, jako soudnímu komisaři (srov. také rozhodnutí čís. 3881 a 4988 sb. n. s.), nemá právní zájem na projednávané věci a není jako takový účastníkem projednávání pozůstalosti. Jest tedy stěžovatel na omylu, tvrdě v rekursu, že jest účastníkem, že měl býti slyšen a na souhlas s delegací tážán a že je proto řízení zmatečným. Odkazuje-li stěžovatel na předpisy §§ 93 a 94 nesp. říz., tvrdě,

že inventuru a odhad smí provést jen výlučně příslušný soud, v jehož obvodu nemovitosti leží, a to buď sám, nebo příslušným notářem, a že byly tyto předpisy delegací překročeny, jest mu odvětiti, že notář, jako takový, není zákonem k tomu povolán, by bděl nad zachováváním zákonů při pozůstalostech, jichž projednání nebylo mu svěřeno (srov. také rozhodnutí čís. 2211 sb. n. s.).

Čís. 11913.

Ochrana nájemců.

Práva a povinnosti nájemníka, opustivšího společnou domácnost, kterou sdílel se svou rodinou, a společný byt, nepřecházejí podle druhého odstavce § 6 zákona o ochraně nájemců na příslušníky jeho rodiny tehdy, když nájemník byt opustil a vypověděl.

(Rozh. ze dne 22. září 1932, Rv II 590/32.)

Byt, o jehož vyklizení jde, měla od žalobkyně v nájmu Josefa M-ová, s níž bydlela v bytě společně žalovaná, dcera Josefy M-ové. Josefa M-ová dala žalobkyním z bytu výpověď a byt opustila. Žalobu proti žalované o vyklizení bytu, procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. **Důvody:** Soud první stolice zjistil, že nájemnice bytu Josefa M-ová, matka žalované, dala z bytu, v němž s ní společně bydlila žalovaná, nejsouc v poměru nájemném, výpověď a tím nájemní poměr zrušila a že tento byt i opustila. Byl-li takto nájemnicí Josefou M-ovou nájemní poměr zrušen, nemohla žalovaná, jež v nájemném poměru dosud nebyla, v nájemném poměru ve smyslu § 6 (2) zákona na ochranu nájemníků pokračovati, poněvadž to předpokládá trvání nájemního poměru nájemníka, který společnou domácnost a společný byt opustil. Jestliže však nájemník, jakž bylo zde, sám nájemní poměr výpovědí zrušil, vzdal se tím ochrany, kterou příslušníkům rodiny zákon na ochranu nájemníků poskytuje, a nemohou osoby, které s ním společnou domácnost sdílely, dovolávati se výhody § 6 cit. zák. Názor soudu první stolice, že nájemník, opouštějící společnou domácnost, nemohl by byt vypověděti a připraviti osobu dosud ve společné domácnosti bydlící o právo vstupu do poměru nájemního, nemá oporu v zákoně, jímž nikterak není vyloučeno vzdáti se ochrany zákonem tím poskytnuté. Vzdáním se ochrany té a zrušením poměru nájemního nabývá majitel domu oprávnění, by podle své vůle uzavřel poměr nájemní s nájemníkem, kterého si zvolí, a nelze zákon vykládati tak, že by v takovém případě musil se žalovanou v nájemném poměru pokračovati. Matka žalované nemohla tudíž, jak míní soud první stolice, po zrušení nájemného poměru byt žalované přenechati, neboť nebyla již oprávněna s ním nakládati. I kdyby tedy bylo bývalo jejím úmyslem byt žalované ponechati, kterýžto názor prvního soudu však odvolací soud nesdílí, bylo to bezvýznamné a nemohly tím býti založeny nároky žalované na byt.

N e j v y š š í s o u d n e v y h o v ě l d o v o l á n í.